

زهرا حاجیان*

به احترام آنهایی که عشق می‌کارند و مهر درو می‌کنند از جایت برخیز

این یک قانون است به زعم من. پشت بعضی کلمه‌ها حس قشنگی پنهان است و آدم با گفتن و نوشتن آنها پرت می‌شود به دنیایی پر از رنگ و تصویر و زیبایی.

من معتقدم پشت بعضی اسم‌ها و کلمه‌ها می‌توانی سنگر بگیري می‌توانی به احساسات اجازه بدهی گسترده شود و همه اطرافت را پر کنند. می‌توانی به احترام بعضی اسم‌ها بلند شوی، بایستی و با افتخار از آنها یاد کنی.

می‌توانی در مقابل عظمت اراده و از خود گذشتگی شان تعظیم کنی و مبهوت بمانی که مگر می‌شود کسی تا این اندازه از مال و ثروت که شیرین‌ترین گزینه این دنیایی است بگذرد.

حالا من ایستاده‌ام کنار نام‌هایی که می‌توانم به آنها تکیه کنم. در کنارشان نفس بکشم و با افتخار به مردم معرفی شان کنم.

می‌توانم اینجا پشت درختان تنومند توت بایستم و آمد و شد مردان و زنانی را نگاه کنم که دستمزد کارشان را در لبخند یک فرزند بی سرپرست، دو دو زدن چشم‌های یک معلول ذهنی، گرفتن دست یک نابینا، هل دادن ویلچر یک ضایعه نخاعی و ... جستجو می‌کنند و با تبسم آنها جان دوباره می‌گیرند.

می‌توانم اینجا بایستم و به قرچ قرچ کردن استخوان‌های مادر باران و پدر یارانی گوش کنم که حاصل سالها کار کردن در مراکز نگهداری معلولان است.

سلاحام دوربین نیست چند برگه سفید و یک خودکار کافی است تا مهربانی را معنی کنم. بنشینم کنار عده‌ای که دلشان با لبخند و خوشحالی دختر بچه‌های بی سرپرست غنچ می‌رود. همین ...

*روزنامه نگار